

UN CAP DE SETMANA PER DAVANT

Tinc un cap de setmana per davant, però no és un de qualsevol, és per mi sola, sense haver de pensar en la feina i l'angoixa que comporta . Podré fer el que vulgui i penso aprofitar-lo.

Però no us penseu que aniré a tirar-me en paracaigudes, ni a escalar una muntanya, ni a muntar a cavall, ni pujaré en una moto d'aigua o coses per l'estil. D'aventures ja en tinc cada dia més de les que desitjaria amb les corredisses que haig de fer sempre per la feina, la família, la casa i una pila d'etcèteres.

No, no... Penso badar tot el dia. Penso mirar el cel (de vegades m'adono que vaig mirant a terra i em perdo un munt de coses). Miraré com es mouen els núvols i es transformen en mil i una figures estranyes i canviants. Miraré els estels i la lluna amb la seva brillantor. Escoltaré el so de l'aigua del riu compassat i relaxant i de les fulles bellugadisses mogudes pel vent. M'ompliré els ulls de verdor primaveral i contemplaré els camps amb la seva simfonia de colors. Oloraré els mil i un aromes de la terra, tant si plou com si fa sol. Descansaré estirada en algun prat escoltant el brunzir de les abelles i el piular dels ocells.

O potser caminaré uns quants quilòmetres vora el mar, trepitjant la sorra i l'aigua, sentint com s'enfonsen els peus en aquella frescor i fins i tot ballaré amb el ritme suau de les onades.

Em prepararé un dinar senzill i saludable amb verdures fresques, una mica de peix i una copeta de cava per arrodonir-ho, fora dels menjars ràpids i descontrolats de cada dia i ho gaudiré poc a poc, sense presses

I, molt important, també saludaré a tothom qui trobi amb un somriure.

El meu cap de setmana no és una utopia, és ben fàcil i és al meu abast. Potser en aquestes petites coses m'hauria de recolzar més, al cap de vall és en les coses senzilles on crec que puc trobar uns moments de pau en tot aquest brogit de sense raons i d'incertesa que visc i que vivim tots plegats.